

[Rasmussen (Gylling).]

man konstatere i Hovedsagen gennem to Ting. Hvor mange danske Obligationer ligger Udlandet inde med, hvor mange Penge har Udlandet til gode her i Landet? Og hvor stor er det danske Erhvervslivs Varegæld til Udlandet? Udlandet ejer ingenlunde flere danske Obligationer end tidligere, tværtimod; og Varegælden til Udlandet er gaaet langt ned, hvad der nemt kan forklares derved, at Omsætningsforholdene ikke er, som de var før, og Efterspørgselen efter fremmede Varer heller ikke. En Kendsgerning er det, at Erhvervslivet paa disse Omraader ikke paa nogen Maade staar daarligere finansielt set end tidligere.

Saa kunde man maaske henvise til Værdierne i dette Land, og dèr maa man have Lov til at sige, at de egentlige Værdier, nemlig Landbrugets Varer, hvad der gror paa Markerne, og hvad der staar i Staldene, hvad Fabrikkerne er i Stand til at frembringe og har frembragt, Lagre, Butikker o. s. v. i høj Grad bærer Vidnesbyrd om, at Værdierne i fuldeste Maal er til Stede her i Landet, i hvert Fald som Brugsværdier. Endelig, for at gøre Billedet helt, er det jo saadan, at Indskuddene i Banker, Sparekasser og Forsikringsselskaber, navnlig i de sidste, paa ingen Maade er mindre end tidligere, tværtimod.

Naar man fra Oppositionens Side retter saa voldsomme Angreb, som man har gjort i denne Sommer og ogsaa under Finanslovbehandlingen, imod Statens Økonomi, kan det være nyttigt at drage dette Billede frem som et Bevis paa, at vi aldeles ikke „nærmer os Afgrunden med stærke Skridt“.

Derimod er det rigtigt, at Forholdene baade for Landbruget og for andre Erhverv endnu i høj Grad trænger til en Lettelse og en Lovgivning, som er i Stand til at videreføre den Rentesænkning, som vi i Foraaret vedtog for Bank- og Sparekasseindskud. Nu er det vel ingen Hemmelighed her i Tinget, at der om faa Dage igen vil blive taget fat paa et Forsøg paa at faa Planen om en Konvertering gennemført. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men kun sige, at hvis man havde fulgt Regeringens Forslag, som det sidst forelaa, allerede for Maaneder siden, vilde man i den kommende Termin have kunnet lette Rentebyrden for Landbruget i høj Grad. Det har man altsaa ikke villet.

Jeg har nok set, at Venstre har benyttet Sommeren til at fortælle, at Handelsministeriet eller Regeringen i Almindelighed har saboteret Krisefondens Virksomhed. Jeg tror alligevel, at det vilde have været

lidt for meget forlangt, om man, samtidig med at man — og tilsyneladende visse Steder virkningsfuldt — argumenterer for, at Landet staar i Vanskeligheder økonomisk set og har paadraget sig mere Gæld, end rimeligt var, fra samme Side kræver, at den samme Regering skal kunne gaa ind i et Køb, maaske paa flere Hundrede Millioner Kroner, af Obligationer i Vest- og Sønderjysk Kreditforening. Jeg synes ikke, der er megen Mening i de to Krav, men en Kendsgerning er det, og det vil jeg gerne understrege, at havde man, dengang Forhandlinger var fremme, kunnet enes om et Forslag af den Karakter, som var udarbejdet af Regeringen — et Forslag, som ogsaa paa et vist Tidspunkt fik Tilslutning andetsteds —, vilde man allerede til den kommende Termin have kunnet lette betydelige Rentebetalinger i dette Land.

Derfor vil jeg rette en meget indtrængende Opfordring til Regeringen om, hvis de Forhandlinger, der nu føres, ikke skulde føre til et Resultat — hvad jeg i øvrigt haaber de gør — da over for dette Ting at fremsætte sine Forslag om disse Forhold, baade om Rentesænkning og Konvertering. Det er vist paa Tide, at man ogsaa ude i Landet ser, hvem der har Ansvaret, hvis en saadan Lovgivning ikke kan gennemføres.

Jeg hørte forleden det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup sige, at man for at være Tilhænger af den Renteskat, som hørte til de Forslag, Regeringen fremsatte paa det Tidspunkt, enten maatte være Kommunist eller Regeringstilhænger. Men hvis det ærede Medlem, naar han kommer ude omkring paa Landet, vil spørge sine Meningsfæller, vil han opdage, at ikke saa faa af dem er blevet Kommunist i højeste Grad, for ikke mindst hos Venstrømænd kan man træffe mange, der indrømmer, at en Renteskat baade paa Obligationer og Aktieudbytte ikke er at foragte.

Jeg forstaar for øvrigt ikke, hvorledes man, stillet over for Loven om Sænkning af Renten i Banker og Sparekasser, som man dog stemte for fra Venstres Side, ikke kan forstaa, at det kan være samme Linie, der føres videre, at de Folk, der har anbragt deres Penge dels i Aktier, dels i Obligationer, er lige saa nær til at give deres Bidrag til en almindelig Rentesænkning som Indskyderne i Banker og Sparekasser. Jeg forstaar i alt Fald ikke, at man kan bruge de Udtryk, som det ærede Medlem i det Tilfælde anvendte. For øvrigt maa man sige om selve Udtrykket, at hvis